

[Paul Møller.]

enige om. Det ærede medlem betragter det som social politik f. eks. at drive fortsættelsessygekassernes medlemmer over i de almindelige sygekasser, hvor de får offentligt tilskud. Det betragter vi ikke som social politik. Vi betragter det som social politik, f. eks. hvis regeringen i højere grad er optaget af at sørge for, at børn, der kommer under børneforsorg, ikke bliver sat i enecelle på Sundholm. Det vil vi betragte som social politik. Men i øvrigt er der det mærkelige, at det ærede medlems udtalelse om den sociale nedskæringskniv og den sociale nedskæringspolitik, vi vil føre igennem, den står ikke godt til hans samtidige udtalelse om, at følgen af vore forslag ville være en vældig forbrugsudvidelse i det danske samfund. De to ting kan ikke stå sammen. Hvis man skal følge Aktuelt's argumentation — som jeg vil tro at det ærede medlem hr. Per Hækkerup har haft indflydelse på — så vil de store befolkningsgrupper kun få nedskæring ud af oppositionens forslag, da vil sygekassekontingentet, arbejdsløshedskontingentet og huslejeforhøjelsen blive mere end skattelettelsen. Men hvis det er tilfældet for de store befolkningsgrupper, de talstærke, kan man i hvert fald ikke samtidig bebrejde os, at vi gennemfører en forbrugsudvidelse.

Regeringen søger med lys og lygte efter nye områder, hvor man kan beskatte den del af folket, der har søgt at anbringe opsparede midler i konjunkturfaste værdier. Man gennemfører raffinerede skatter på kapitalvinding — hvilket blot og bart er skat på værdiforringelsen. Ved de progressive indkomstskatter rammer man opsparing og flid. Ved formueskatter forøger man ekstraskatten på opsparede midler. Ved nye og øgede ejendomsskatter og skærpet grundstigningskyld lægger man nye omkostninger på jord til produktion og på jord til byggeri.

Kan man forvente, at den enkelte borger under dette system skal reagere anderledes, end han gør? Folk er klogere, end man

tror — og de reagerer naturligt. Gør man det uklogt at spare, så spares der ikke, gør man det klogt at forbruge og stifte gæld, så forbruger man og stifter gæld for at øge forbruget.

Ingen skal vente, at det private forbrug vil falde, fordi man belaster borgerne med nye byrder — det er ikke vejen til fremskridt. Vejen frem er at gøre det klogt at spare, at gøre det klogt at udnytte højkonjunktoren til en ekstra arbejdsindsats. Vejen frem er at give borgerne større frihed, større rådighed over deres indkomster, større mulighed for at spare og samtidig et større ansvar.

Det er herpå forskellen beror imellem de to oppositionspartier og de tre regeringspartier. Med 2 000 mill. kr. har disse nu forøget statsindkomsterne, og folketinget holder de nu inde for at vedtage yderligere nye skatter, denne gang skatter, som kan fordyre grundkøbet og rammer den, der søger bolig i de kommende år.

Er det da aldrig nok? Kan den dag dog aldrig komme, hvor et flertal her i salen erkender, at de problemer, vi står midt i, ikke kan løses ved at øge skatternes mængde og skatternes byrde? Kan man ikke en dag se, at derved øger man kun statens magt og mindsker den enkelte borgers?

Jeg stiller dette spørgsmål — ikke mindst til de to mindre regeringspartier, der jo burde have forudsætning for at forstå betragtninger af denne karakter.

Den tyske økonomiminister, dr. Erhard, skriver i sin bog „Wohlstand für alle“, at hvis der ikke i en befolkning findes den fornødne opsparevillje, så kan staten heller ikke fremtvinge den gennem højere skatter. Og hans nære medarbejder professor Röpke siger, at opsparingen kun har værdi, hvis den er ægte. For at en opsparing skal være ægte, kræver han to betingelser opfyldt, for det første, at den skal modsvares af en tilsvarende forbrugsindskrænkning, og for det andet, at denne forbrugsindskrænkning skal være sket frivilligt.

Dette bør det høje ting have i erindring